elle, se tulgo wõitlema. Siin ma seisan! Niñe-tago neñad päwa ja kohta, millal ja kus rammo alkame katsuma. Andke mulle armolikult lubba, waña muisteſt kombet mõda tülli lõppetada.“ —

Rahwas pañi sedda kuuldes Reinowadderi jul-guſt iñeks; mõllemad pealekaebajad — koddajäñes ja warres — ei uſſaldanud üht sõña eñam räkida, waid läksid ehmatades kuñinga koast wälja. Minnes räkisid neñad issekeskis: „Pahha luggu, et keddagi näggemas ei olnud. Kuis jõuame teñaga wõidelda? Jägo assi parremine nisammoti; kül ta ükskord ka oña tenitud palka saab leidma.“

Messikäp ja Kriimsilm näggid nukral melel kae-bajate minikut. Seal üdis kuñingas: „Kellel Reinowadderi peale kaebamist, se astugo ette ja tehko su lahti? Eile olli kaebajaid küllalte, nüüd seisab süüdlane meie ees! kus ähwardajad jänud?“

Reinowadder ütles: „Se on kurri Ma-ilma wiis; selja tagga sosſitakse ja mõistetakse süüd mit-mele, agga kui mehhed isse kuulmas, siis lähwad wallelikude suud kinni. Warres ja koddojäñes olleks koco parsile jänud, kui nad mind siin olleks tead-nud ollema; nüüd poewad mõllemad peito ja pallu-wad sallamahti süüd andeks. Ma leppin nende äb-biga! Seſt nääte selgeſt, armoline kuñingas! mis seal tõuseb, kus kelepeksjatele lubba antakse trui teenrite selja tagga lorriseda. Miña kül neid ei karda, agga teiste kassuks pean sedda niñetama.“

„Kule, wõrrokael! mis ma sulle ütlen,“ kät-

gatas kuñingas. „Siña mõrtsukas ja warras! Mis kurriwaim sind taggakihhutas, et miño ustawa kirjakandja Argpüksi ärratapsid? Mis kurja olli wagga loom sulle teinud? Eks ma annud sulle wañad süüd andeks? pealegi weel pauna ja kingad, misga wagga teele piddid miñema? Siño mele-parrandamise essimene tõ tappis wagga Argpüksi; Kohhekel piddi kirjataskus teña werrise pä seie kandma; teña tunnistas sure kohto ees: Reino-wadder sadab teile kirjad, mis meie ühhel nõul kirjutasime. Paunas ei olnud mund kui jäñese wer-rine pä. Selle teotuse pärrast käskisin Kohhekella ärraukkata; sedda sama palka peab ka sulle sama.“

Reinowadder küsſis kui ehmatades: „Kas Arg-püks ja Kohhekel surnud? Oh, miña waene, mis miñust nüüd peab sama? Mino kallim warrandus on nende kelmide läbbi ärrakaddunud. Nendega saatsin teile, armoline kuningas, wägga kallid annid, et keñamaid Ma-ilmas kuskil ei leita. Kes wõis ial uskuda, et Kohhekel Argpüksi mõrtsukaks ja mino warra röõwliks piddi sama? Wata iñet! mis süggaw põhhi waggast jookswal weel on.“

Kuningas astus wihhaga toast kambrisse, ei wõtnud Reinowadderi juttu otsani kuulda, waid piddas nõnu, teñale mõrtsuka palka anda. Kunin-gana olli perdiko eñandega maggusal juttul, kui kuñingas ülle lähwe astus. Sundmõda olli kuñingal ja kuningasal armas; selleſt tõusis Reino-wadderile kassu. Sundmõda olli kolitud, tark ja

Reinwadder Rebbane, 1850 , lk. 15